

Fyra wakra

W i s o r .

Den Första:

Murares flickan.

Uti Frisens park, etc.

Den Andra:

Ung Erik och Karin.

Ung Erik mötte Karin sin, etc.

Den Tredje:

Alp-Wisa.

Uppå alpens isbelagda spira, etc.

Den Fjerde:

Hur många menskors lycka etc.

Pris: 15 öre.

Stockholm, hos C. Kihlberg, Södermalmsstorg.

Den Första:

Murarsflickan.

Uti Friens park, som många andra,
Gick jag att förströelse mig få.
Bäst jag der bland menniskohopen wandra,
Jag en näpen tärna hitta på,
Klädd uti en sommarhatt med blommor och med flor,
Och chinjong — och chinjong som en brödkorg stor.

"God dag, min fröken, får jag eder föra
Uti nästa polka eller wals
Och jag lofwar eder ej förföra".
Sen min arm jag slog om hennes hals.
Och hon swettas blank i syn som en kastrull
Ett tu tre — ett tu tre: lågo wi omkull.

Jag besinnar mig och modet fattar,
Tog min dam och förde derifrån,
Folket kring och hurrar blott och skrattar,
Men wi drog och bort från deras hän.
Till Tivoli wi gick att åka karusell,
Wi bar af — wi bar af jag och min mamsell.

Se'n jag frågte min snälla flicka,
Om hon tjenar eller ensam hyr,
"Nej jag går och lär mig täcken sticka,
Och kalfonger till butik jag syr".
Se'n arm i arm wi gick, till hennes hem det bar,
I Blecktornsgränd — i Blecktornsgränd fick jag
stanna qwar.

Se'n hwar Söndag wi uti det gröna,
Dräffades och swuro ewig tro.
Och jag lofwade min enda sköna
Att till nästa hösten sätta bo.
Se'n hon war så glad och kärleksfull mot mig,
Att jag blef — att jag blef kär så innerlig.

En måndag war jag uppå Vad'gårdslandet,
Efter söndagsfyllan något sjukt,
Säg min sköna, gissa den som kan det,
På en ställning gå och bära bruk.
Uti bröstet då mitt hjerta wäldsamflog
Och jag sprang — och jag sprang strart till
närmsta frog.

In på qwällen jag till flickan stiger,
Snygg och städad framsför mig hon står,
Jag war wred och upprörd men jag tiger
Hon sin arm kring lifwet på mig slår.
Jag frågte henne då om det trårullar war,
Som på of — som på of till murarne hon bar.

Jag nu börja till att läsa lagen,
Hur så grundligt mig hon lurat har.
Utaf ånger flickan då bles slagen,
Jag förswann så fort som möjligt war.
Då jag på gatan kom och der till fönstret ser,
En näsa lång — en näsa lång hennes mor mig ger.

Kom och köp en wisa mina wänner,
Den är glad, men sann den är också,
Kanske att ni murarsflickan känner,
Ty hon är ej swår att hitta på.
Wisan den är bra att warna er person,
Att bli kär — att bli kär i en "brukspatron".

Den Andra:

Ung Erik och skön Karin.

1. Ung Erik mötte Karin sin, på skogens
öde stig Och sade: "Will du blifwa min, Så skall
jag älska dig Som maka uti nöd och lust, allt
intill lifwets sista pust."

2. Skön Karin rodnade och log Och svarade:
"Wälan — Jag älskar dig det wet du nog, Så
ömt som älskas kan; Men om du skulle swika mig,
Den högste Guden löne dig."

3. För skola stjernor falla ned, Som perlor
till vår jord, An jag dig nån' sin öfwerger — Gud
hörer mina ord Och straffe mig till ewig tid, Om
jag ej trofast blir derwid."

4. Så talte Erik ömt och slöt, skön Karin
till sin barm, Och från des rosenläppar njöt En
kyss så lång och warm. All sälla woro begge två
... Till Julen skulle bröllopp stå.

5. Ur Eriks famn sig Karin slet Och hem
mot hyddan lopp; På munnen brände kyssten het,
Och pulsen i galopp Wäl hundra slag i hjertat slog
För hwarje wingadt steg hon tog.

6. Dock mera lugn hon blef, när som Hon
allt för modern sagt, Och denna med ett men och
om Sitt bifall dertill lagt Samt äfwen några war-
ningsord Hur' falskheten är stor på jord.

7. Att Erik ej otrogen war, det wiste Karin
wäl, Och därför alla söknedar med lifwad häg och
själ Hon snällt från rock till wäffstol gick, Att allt
till Julen ha i skid.

8. När weckan ändtligt war förbi, Och Sön-
dagsjolen sken, Slög hon så glädtigt som ett bi
Till täppans åter-ren Och blommor plockade i hast
Och band en färgrif blomsterqwast.

9. Med denna och sin psalmbok gick Hon
sedan till Guds hus, och säkert war, att Erik fick
Den innan solens ljus Hann sjunka bakom bergen
ner, Och han fick kanske ändå mer.

10. Så flydde månader och dar; Snart
sommarn wet sin kos, Och hösten kom och Karin

war Nu med den enda ros Som blommade i lun-
dens snår Så yppig som i blomrif vår.

11. En Söndag satt hon hemma sjelf I
ljuswa drömmar fäll Och speglade sig i den elf,
Som rann förbi des tjäll; Hon satt der än när
modern kom Helt röd från Herrans Helgedom.

12. "Min dotter", sade modern ömt, "Jag
sorger till dig bär: Ung Erik hafwer dig förglömt,
Han har en annan kär. Det lystes första gång i
dag — Att det är sannt försäkrar jag".

13. Med tårad blick och bleknad kind Steg
Karin hastigt opp, Och lätt som skogens unga hind
Hon tog ett rysligt hopp Djupt ner i elfwens falla
wäg, Der hon likt wattenliljan låg.

14. Om trenne weckor Erik for Till kyrkan
med sin brud Och inför altarrunden swor Wid alla
werldars Gud Att henne uti lust och nöd Med tro-
het älska till sin död.

15. Ur templet bröllops-skaran sfred Med
fröjdefull musit, Allt ester ortens bruk och sed, Men
mötte der ett lif Wid kyrkogårdens gröna port —
Det bars till graswens stilla ort.

16. "Hvem är den döda, som man bär?"
Ung Erik sporde nu. "Du säkert henne minnas
lär; Skön Karin är det ju, Som döden i för-
twislan fann." Så svarade en gammal man.

16. Blef som döden till att se Och mörk
som stjernlös natt, med hemfka ögon stirrande, Hof
Erik upp ett skratt Så wildt som ulfwens hesa
skrän, Och lopp från bröllops-skaran hän.

18. Nu irrar han båd' natt och dag I wan-
wett bygden kring Med dystert wridna anletsdrag.
Ej ro på jordens ring Han får i sina lesnadsdar,
Ty falskt han kärlek swurit har.

19. Men djupt i jordens hulda sköt, Skön Karin njuter ro, Och sofwer der en sömn så söt, I graswens lugna bo — Och dit går mången ömsint mö Allt tårar fälla, blommor strö.

Den Tredje:

Alp-Wisa.

1. Uppå alpens isbelagda spira, Dit ej någon menstlig fot kan gå, Syns alprosen sina stänglar wira, in i bergets isbelagda wrå.

2. Men i dalen wäxer ock en blomma, Lika skön som alpens fagra ros. Många friare till henne komma, alla wilja ega dalens ros.

3. Den blomman war en ung behaglig tärna, En dotter till den rike Konrad Mo; Men henne följde ingen lycklig stjerna: Ty högmod uti hennes hjerta bor.

4. "Ack, I blommor", suckade hon ofta, "Den som finge ega Er en stund, Finge känna huru skönt ni dofta Och trycka blott en kyss på eder mun".

5. Så hon tänkte; då en yngling sade: Ewelin, jag, will du bli min brud? Allt mitt guld jag för din fot nedlade Och klädde dig i alpens blomsterfrud."

6. "Nej", hon swarar, "ingens mö jag blifwer För'n än han mig först ett löfte ger. Det är: att han mig en alpros gifwer, En enda blott, jag fordrar icke mer!

7. Kuno går mot alpens högsta höjder, men Ewelin hon skyndar ner till byn För att njuta dansens yra fröjder, Medan älskarn wandrar emot skyn.

8. Kuno klättrade på bergets klippa, Tills han kom dit blomman slagit rot, Hans enda handtag war en blomsterknippa, Och mot en torfwa stödde han sin fot.

9. "Ewelin nu har jag dina blommor; Men hwad är det? en alpros hwit som snö, Ewelin, ack wänta snart jag kommer, Min Gud, jag faller, låt mig icke dö!"

10. Så han ropar då han störtar neder, Hissligt djupt från alpens högsta topp; Men i dalen ligga blott hans kläder Och hans rysligt synderslagna kropp.

11. Ewelin hon kommer ifrån gillet, Säk se den döde, då hon skrek: "O! store Gud! Nu har jag själs förskjutit, Lifwet för den som jag älskade."

12. Hennes fader äfwen kom till stället; Men döden då förent dem båda två, Se'n hela byn med honom tårar fällde, Ett brudpar döden gjorde dem ändå.

13. Längre pennan jag förmår ej rita, Om bestraffad qwinnas nyck och mod; Alpens rosor äro ej mer hwita: De bleswo färgade af Kunos blod.

Den Fjerde:

Hur många mensfors lycka etc.

Hur många mensfors lycka Öfrades af syndens slaf, Huru huslig sällhets fröjder Drunknade i lastens haf Derom är min lilla wisa, Om den grymma pigan Lisa Och den usla äkta man Som sin död i Rykland fann.

I den lilla staden Kurpio Lesde der en fredlig man Flitig, wänlig, arbetsam, För sitt hem en sol

war han Dock han kom i syndagarnen Som så mångt af Adams barnen I en pigas blir han kär Fastän äkta man han är.

Slidan war så falsk och haler, Väckte ondt uti hans sinn Tanken uppå mord och bränder I hans själ hon smyger in Hon bedårar och hon smeker Hon förleder och beweker Honom så att han till slut Dådet wille föra ut.

Så en mörk och tyster aften Utför han sin hemiska glän Uti rummet, der de sofwö, En och hwar, som han war wan För han in ett fat med swafwel Stänger derpå dörrens gaswel Sedan han tändt fatet an, Så att elden sakta brann.

Ofet stiger, barnen qwäfwäs. Werkan af sitt dåd att se Går han in i morderummet D, der war ett fasligt we. Twå af barnen än sig rörde Dem han nu till repet förde Hängde dem i taket upp D, det war en faslig kupp.

När han såg sin grymma gerning Waknade hans samwetsqwal Uti wanwett fadren hängde Sjelf sig upp i himlens sal Eld brast lös, och lågan blosjar Upp i köket, stormen krossar Fönstren, och med fasligt braf Snart instörtar husets tak.

Grannar skynda till och kraftigt Släcka eldens wilda fart, Men då de i rummet trängde Hwilket dåd blef uppenbart! Fafansfulla alla sågo Fadrens offer, hur de lågo I de brända bäddars grus I sjelfsmördarns fallna hus.

Gud i himlen ofj beware För den stygga syndens last, Som till wanwett, brott och illdåd Ofj förför med faslig hast. Och mot denne syndar arme Herre dig ännu förbarne Låt hans usla swarta dåd Hos din kärlek finna nåd.